

להתלהב

הלימוד היומי בכפרי חסידות

לשבוע הבעל"ט
ספה"ק יושר דברי אמת

יום	סימן
ראשון	מ עד ד"ה ובאמת
שני	מ מד"ה ובאמת
שלישי	מא
רביעי	מב [א] עד ד"ה ועוד
חמישי	מב [א] מד"ה ועוד

גליון שבועי לגילוי אור הנשמה ע"פ משנת הבעש"ט הק' ותלמידיו

0722 531 385
646 518 1014

השבוע בקו
אני לרודי ורודי לי
ניתן להאזין שיעורים מיוחדים על
הארת ועבודת
חודש אלול
בהיכל המרכזי שלווחה 9

פרשת שופטים תשפ"ג / גליון רע"א

רוח אפנו נקודה מתוך דא"ח כ"ק מרן אדמו"ר שליט"א

דיבורי חסידות עבודת הפרשה מספרי החסידות - בשפת המעשה

גם אם נתרחק הרבה מהשי"ת, עדיין יכול לשוב, כי אין מציאות להיפרד ממנו יתברך

עומדים אנו בחודש אלול חודש המיועד לחזור ולשוב לאבינו שבשמים. כפי שהיה בדור המדבר, שבארבעים ימים אלו בין ראש חודש אלול ליום הכיפורים שבו ישראל אל השי"ת, ונתרצה להם (כמבואר בטור אר"ח סי' תקפ"א).
ועוד טעם, מפני שהימים האלו הם הכנה לראש השנה, שבו דנים על גילוי כבוד שמים, הן בכללות הבריאה, כמה יתגלה בה כבודו יתברך, והן בפרטות. כמה יתגלה כבודו יתברך בכל איש ישראל. ולכן שבים בתשובה, כדי לזכות בדין ויתגלה בנו כבודו יתברך.

והנה לפעמים נופל מורד בלב יהודי לאמר שהוא כבר רחוק מדי ונתפרד הרבה מהשי"ת, וכבר לא שייך שישבו. אך האמת אינה כן. כי אין מציאות שבר ישראל לא יוכל לשוב, משום שהשי"ת הוא אלוק שלנו בכל מצב שהוא, ויש לנו את כח התשובה לעולם.

וכמו שכתב השל"ה הקדוש (ראש השנה, הצעות לתשובה ה) על מאמר חז"ל "כל מה שיאמר לך בעל הבית חוץ מצא" (פסחים פו:), שהכוונה היא על מרא דעלמא, שאין מציאות שיצאו מאתו יתברך.
זהו ביאור הכתובים (כ. א): "כי תצא למלחמה על אויבך", היינו למלחמת היצר, "וראית טוס ורכב עם רב ממך". הרבה כוחות הסטרא אחרא שהשתלטו עליך, שהם הכל "ממך" - על ידי עוונותיך. עם כל זה "לא תירא מהם" - הם בשום אופן לא יכולים למנוע אותך לשוב אל השי"ת, "כי ה' אלקיך עמך אשר הוצאתיך מארץ מצרים" - השי"ת כאן כמו שהיה במצרים.

וראשית העבודה כשכבא לשוב להשי"ת, היא האמונה, לערוך בעצמו את האמונה בהשי"ת, שזהו יסוד כל התורה כולה והפתח לדביקות השי"ת.

וזהו מה שאמר להם הכהן "שמע ישראל אתם קרבים היום למלחמה" (כ. ב), וברשי" הביא מאמרם ז"ל ש"אפילו אין לכם אל זכות קריאת שמע בלבד כדאי אתם שיושיע אתכם" (סוטה מב.). כי על ידי אמונת יהודו יתברך מתקרבים אליו.

ועוד כלל גדול ידע השב, שיש לו להתחרט על החטאים מפני שרוצה להיות קרוב אליו יתברך, אך לא מחמת יראת העונש או שאר צרכי עולם הזה. וכמו שכתב הרמב"ם (הלכות תשובה פ"ו ה"ד) "אמר דוד 'הורני ה' דרכך, כלומר אל ימנעוני חטאי דרך האמת שממנה אדע דרכך ויחודך שמך". וזהו שאמר הנביא "אם תשוב ישראל - נאום ה' אלי תשוב" (ירמיה ד, א).

מקור: רעוא דרעיון שופטים תשע"ח; הדעה והדיבור ת"ד

ספר "חוק לאלול"
סדר לימוד יומי לחודש אלול
בהכוונת חסידות גלילי הודו הודו שליט"א
ניתן להשיג אצל 05271-07043

מענה לכל השאלות

כל יהודי באשר הוא יכול לדעת מהי הדרך האמיתית העולה בית קל. אלא מה? יש לו כל מיני אינטרסים חיצוניים שנדבקו אליו

שיש לו בדבר הזה מעסק עוה"ז, כל כבוד וגאווה וכיוצא, אז יורנו הדרך יבחר בו ה', ולפרוש מכל תאוות עוה"ז, ותשקול בדעתך לצד ימין ושמאל שלא להחליט בצד אחד. זהו שכתוב 'ובאת אל הכהנים' - קו ימין, 'והלוים' - קו שמאל, 'ואל השופט' - הוא קו המשפט הממוצע, 'והגידו לך דבר המשפט' - שהוא קו ההכרעה, אם הוא יצה"ר, ושלא לעשותו, ואם יצ"ט ולעשותו, וכו', 'לא תסור ימין ושמאל'."

התשובה נמצאת אצלך

אנשים מסתובבים עם כל מיני ספיקות ושאלות בעבודת השי"ת, וחושבים שהם צריכים לאורים ותומים כדי לקבל תשובות על כך. הם מרחיקים לכת ושואלים עשרים יועצים ומשפיעים על כל דבר קטן, כשאלביא דאמת היו יכולים לדעת את התשובה מעצמם.

כי כל יהודי באשר הוא, שיש לו נשמה אלקית, יכול לדעת מהי באמת הדרך האמיתית העולה בית קל. אם אינו נביא בן נביא הוא. אלא מה? יש לו כל מיני אינטרסים חיצוניים שנדבקו אליו, וכשהוא שוקל את השאלה, אזי אין כאן שאלה טהורה מהו רצון ה'; אלא מסתרת מאחוריה התלבטות מגושמת האם יהיה אוכל טוב יותר בחתונה או בכיבוד שמוגש היום בשיעור... או למשל איפה יכבדו אותו יותר... וכן הלאה והלאה.

לכן העצה היא פשוט 'וקמת ועלית' - לקום בקומה זקופה ולא לשכב כבהמה בגליליה, לצאת מכל האינטרסים, התאוות והגאוות, ולחשוב בלי נגיעות לכאן ולכאן. הדרך הפרקטית לכך היא לחשוב מה הייתי עונה לחבר טוב שלי שהיה שואל אותי את אותה שאלה. כשאין לך את הנגיעות האישיות, כשלא הנפש הבהמית שוקלת כאן את לבטיה, אתה יכול להכריע בעצמך את השאלות הגדולות בעבודת השי"ת! דרך נוספת היא כאמור לשאול משהו אחר, שאכן אינו משוחד בנגיעות שלך.

יש להוסיף, שלפעמים, לאחר שהאדם קיבל הכרעה נכונה לכאן או לכאן בלי נגיעות, הספק חוזר פתאום ומכרסם. כבגון דא צריך לדעת, שמה שהוכרע ברגע האמת, באותו רגע שבו סילקת מעצמך את הנגיעות השונות, זוהי האמת ואין בלתה, ולא צריך להתייחס לספיקות המתחדשים.

הוא חייב לצאת לקביעת עתים. כבר מאוחר מאוד. השולחן ערוך פוסק שאסור לבטל קביעת עתים גם במחיר הפסד גדול. זה בוער נורא.

אבל הוא גם חייב לצאת לחתונה. מדובר בכיבוד אב ואם. אביו יצטער מאוד אם הוא לא יראה אותו עכשיו. זה בוער נורא.

הוא מצא את עצמו עם סימן שאלה גדול. מהו רצון השי"ת? איזו מצוה קודמת? הוא לא הצליח להכריע לא לכאן ולא לכאן. הספק הכה בו ללא רחם.

ואז אחיו היה על הקו. "אייזיק, תגיד לי מה לעשות. אתה יודע שהחתונה הזאת חשובה מאוד לאבא, אבל עכשיו אני גם צריך לצאת לקביעת עתים, מה דעתך? מה רצון ה' שאעשה?".

בלי לחשוב הרבה הוא מצא את עצמו שוקל בהיגיון צרוף את שני הצדדים, והוא ענה לאחיו מה שענה, כשהוא כבר יודע היטב גם מה לענות לעצמו.

עצת הרמב"ן

ה'תולדות' בפרשתנו נתן עצה טובה ונפלאה - בשם הבעש"ט הקדוש בשם הרמב"ן - למי שמוצא את עצמו עם ספק בעבודת השי"ת.

"כי ילא ממך דבר" - רוצה לומר ממך הוא מופלא ומכוסה, בין דם טהור לדם טמא, רוצה לומר אם הוא מצוה או עבירה... שגולד לו ספק אם הוא היצר טוב ובאמת מצוה לעשותו שהוא 'דם טהור', או שיצה"ר שינה כסות ולשון והוא 'דם טמא', וכיוצא באינך בין נגע לנגע...

"ועצה היעוזה: 'וקמת ועלית אל המקום אשר יבחר ה' אלקיך בו', ורוצה לומר כמו ש'שמעתי ממורי' בשם הרמב"ן, כי כשרוצה לעשות איזה דבר ומוספק בו אם לעשותו או יחל, יראה לפרוש תחלה מן הדבר ההוא כל צד הנאה שלא יהיה לו בדבר ההוא, ואז יעלה באמיתית הדבר אם לעשותו או לאו, ודפח"ח. כי הוא כלל גדול בכל עניני עוה"ז ועוה"ב להמשכיל..."

"ונודע, כי האדם בליכלוך עונותיו לשכיבה יחשב, ובהתעורר לתשובה לקימה יחשב, וזה שכתוב 'וקמת ועלית' - רוצה לומר שיקום מחמת והנאת עולם שיש לו, ואז יעלה 'אל המקום אשר יבחר ה' בו' - רוצה לומר כמו שכתב הרמב"ן אחר שיפרוש מהדבר כל הנאותיו

מימי הדעת

ממה מטהרת ה'מקוה'? ואיזה כוונה מעכבת את הטהרה? כניסה לסוגיית 'מקוה' של שבת

ההסכמה הזו היא גם 'חלק' מכוונת המקוה. וזה בעצם הסוד שהרמב"ם רמז כאן בדבריו הקדושים, כי בזה הוא גילה לנו את הטעם הפנימי של הטבילה שלנו במקוה, שטהרת המקוה לא רק מטהרת מטומאה, והיא לא מועילה רק למי שטמא ממש, אלא אף גם זאת היא מטהרת את הנפש מכל מיני זוהמת העולם הזה, וטומאת המדות הרעות הנדבקים על נפש האדם.

וכפי שהרמב"ם כותב במתק לשונו 'מחשבות און ודעות הרעות', אשר בעצם הכוונה היא על כל מחשבה של כעס, או של תשוקה לאיזה דבר גשמי, או כל מחשבה השייכת לקנאה תאוה כבוד; כל אלו מטמאים את הנפש. וכך גם כל מיני הסתכלות גשמית טבעית על העולם, והתייחסות לכל מיני מאורעות בלי לזכור את מנהיג העולם שעשה ועושה ויעשה לכל המעשים, כל אלו נכללים גם הם ב'דעות הרעות' המנוגדות לאמונה הטהורה והזכה, וגם המה מלכלכים את נפש האדם ומטמאים אותה. ולכלל זה העצה היא - מקוה! צריכים מקוה לכל זה! למקוה לא הולכים רק כאשר טמאים בטומאת הגוף משרץ וכדומה, אלא גם ובעיקר מטומאת הנפש! והמקוה מטהרת הנפש מכל זה. המקוה ממשיכה על האדם רוח טהרה 'זורקתי עליכם מים טהורים', זה אור של טהרה הנשפע על הנפש על ידי המקוה.

אברהם יצחק: אז עתה מובן יותר כמה נחוץ ללכת כל יום למקוה, כמו שנהגו אצל החסידים. כי הרי את הטהרה מכל המחשבות וההרגשות האלו אנו צריכים בכל יום ממש...

משפיע: וזה כמובן תלוי בכוונת האדם בעת שהולך לטבול. כי הכלל המבואר ברמב"ם הוא, שהטהרה תלויה בכוונה והסכמת האדם. אם כוונתו להטהר טהרת הגוף, זה יפעול טהרת הגוף. אבל אם יילך למקוה מתוך כוונה ורצון להטהר מכל 'מחשבות האון ודעות הרעות', ויילך מתוך כוונה של הרהור תשובה לעזוב את כל דברי ההבל הללו, ויהיה בלבו רצון חזק לקבל אור של טהרה על נפשו, יושפע עליו במקוה טהרת הנפש עצומה.

אברהם יצחק: זה חידוש ללמוד ולהבין כך בדברי הרמב"ם שכוונתו שטהרת הנפש מהמדות הרעות תלויה במקוה, הרי בפשטות הרמב"ם מזכיר רק רמז על טהרת הנפש ולא שזה תלוי במקוה?

משפיע: אתה צודק שלכאורה זה לא כתוב בפירוש בדברי הרמב"ם, אבל עיני למשל מה שכתב רבינו הזקן זי"ע בספר 'טהרת הקודש' מאמר פתח התשובה (פרק א) שאחר שהביא את דברי הרמב"ם הוא מסיים בזה הלשון: "ומה עמקו דבריו הקדושים! וכבר כתבו בספרי יראים שכיוון הרמב"ם ז"ל באלו הדיבורים על פי סוד, שמים מהמקוה הוא מימי דעת הטהור, ושהוא ענין זורקתי עליכם מים טהורים וגו', וגם רמז הנביא (ישעיה א) רחצו הזכו הסירו רוע מעלליכם, על ידי רחצו זכו ביחד, על ידי זה תסורו רוע מעלליכם" עכ"ל. זאת אומרת שהם הבינו שהרמב"ם רימז בדבריו סוד המקוה שמימי הם מימי הדעת המטהרים מכל זוהמה ולכלוך של הנפש. וכך גם תראה בספ"ק סידורו של שבת (שורש א' ענף ג') שכוונת הרמב"ם לרמוז על סוד המקוה.

אברהם יצחק: בקיצור יוצא לנו שמקוה היא לא דבר פשוט בכלל...

משפיע: זה הרבה יותר מ'לא פשוט', זה מתנה נפלאה מאוד שבקושי התחלנו ליגע בה על קצה המזלג...

אברהם יצחק: אני מקוה שבשבוע הבא נמשיך על הנושא הנפלא הזה.

משפיע: בעזרת השי"ת.

אברהם יצחק: למה אם כן ידוע שהמקוה מטהרת גם בלי כוונה? וחוף זהו. לא הבנתי את דבריו, מה הקשר שאם זה גזירת הכתוב וחק בלי טעם זה מחייב לכיין כוונה להטהר? מה בדיוק השייכות בין שני הדברים?

משפיע: קודם כל יש להבהיר: בוודאי צריכים על כל פנים כוונה להטהר. מה שאתה שמעת שזה מטהר גם בלי כוונה - הכוונה היא בלי כוונות של סודות ושמות הקדושים, אבל 'כוונה להטהר' בוודאי שצריכים. כן מבואר בספרים הקדושים, וגם רבינו הזקן זי"ע כתב כן בפירושו בספ"ק 'טהרת הקודש' במאמר מקוה ישראל עיי"ש.

ולגבי הבנת דברי הרמב"ם ששאלת, ההסבר הוא פשוט, הרמב"ם אומר כך: אילו הטומאה היתה גשמית מוחשת כמו 'טיט או צואה', ומי המקוה היו מטהרים את הטומאה, כי הם היו פשוט רוחצים את גוף האדם ומסירים ממנו את הלכלוך - או אז לא היתה נצרכת כוונה, כי המציאות המוחשת של המים מנקה את הלכלוך. אבל מכיון שהטומאה אינה דבר מוחש וגשמי, אלא הוא דבר רוחני הקשור ברצונו יתברך בגזירת הכתוב, הרי כן גם הטהרה דבר רוחני הקשור לרצונו יתברך, ואם כן, לא עצם המציאות הגשמי של המים היא המטהרת, אלא רצונו יתברך וגזירתו שהמים יטהרו, הן המטהרים את האדם. אם כן צריך האדם לטבול על דעת גזירתו יתברך, דהיינו, שישים אל לבו שרוצה הוא להטהר, אך אם יכנס למים בלי שום כוונה להטהר, הרי לא התחבר לגזירתו וכוונתו יתברך, ואין כאן כח טהרה לטהר מן הטומאה. וזה מה שכתב הרמב"ם 'לפיכך אמרו חכמים טבל ולא הוזהק כאילו לא טבל' כי העיקר הוא הכוונה להטהר.

אברהם יצחק: ברור מאוד. אז קודם כל כבר שמעתי כאן חידוש שנחוץ מאוד המחשבה והרצון להטהר.

'טומאת הנפשות, שהן מחשבות האון ודעות הרעות'

משפיע: בדיוק ככה. ועתה נמשיך הלאה בדבריו הקדושים: "ואף על פי כן רמז יש דבר, כשם שהמכוין לבו לטהר כיון שטבל טהור, ואף על פי שלא נתחדש בגופו דבר, כך המכוין לבו לטהר נפשו מטומאות הנפשות, שהן מחשבות האון ודעות הרעות, כיון שהטמא לבו לפרוש מאותן העצות, והביא נפשו במי הדעת, טהור, הרי הוא אומר 'זורקתי עליכם מים טהורים וטהרתם מכל טומאותיכם ומכל גלוליתם אטרה אתכם', השם ברחמי הרבים מכל חטא עון ואשמה יטהרנו אמן", עד כאן לשונו הזהב.

כתוב כאן דבר נפלא: אחרי שנתברר שטהרת המקוה תלויה בכוונת ורצון האדם להטהר, הרמב"ם מוסיף על כך שכך יהיה גם אם יסכים וירצה האדם לטהר את נפשו מכל מיני מחשבות טעות והבל, ומכל מיני מדות ומשיכות רעות, שיש לו מציאות להטהר בעצם ההסכמה שלו, כי בהסכמה זו הוא 'מביא נפשו במי הדעת'. דהיינו שהרמב"ם מבאר כאן שכל הדעת היא היא המטהרת את הנפש - וכמו שכאשר טובלים במקוה ממש צריכים לצרף את כח הדעת והרצון, כך כח הדעת עצמו דהיינו החלטה חזקה והסכמה בלב לעזוב את דברי ההבל ולהתקשר בדעת הקדושה, מטהרת את הנפש.

אברהם יצחק: אז יש כאן חידוש שקבלה חזקה מטהרת ממש כמו מקוה. ממש גיוואלדיג. אבל מה זה קשור לנושא של מקוה?

משפיע: או אה, את זה הרי לימדו אותנו הצדיקים, כי

משפיע: אה, שלום וברכה, אברהם יצחק, אתה יודע?, קיבלתי דרישת שלום ממך; מישהוא סיפר לי כי הוא ראה אותך לומד בשבת לפני התפלה בחשק וגישמאק...

אברהם יצחק: כן... זה היה תענוג נפלא. טעם גן עדן... השיחה של שבוע שעבר הבהירה מאוד מה המשמעות של "שבת פארן דאווענען" וזה הוסיף טעם מיוחד ללימוד לפני התפלה.

משפיע: ואני נהנה מאד לשמוע שהשיחה שלנו משייעה הלכה למעשה. זה כל התכלית של שיחות בעבודת השם, 'לא המדרש עיקר אלא המעשה' העיקר שיביא תועלת ותוצאות למעשה.

אברהם יצחק: הייתי רוצה להמשיך לשמוע על שבת. אני רואה שכלל שמדברים יותר על שבת, נהיית השבת מרוממת יותר ויותר...

משפיע: בוודאי שכן. על שבת הרי אפשר לדבר בלי סוף. אני חושב שהשבוע נדבר על 'המקוה'. כבר דיברנו פעם על מקוה?

אברהם יצחק: לא זכור לי. אני חושב שלא דיברנו. אך על איזה מקוה המשפיע רוצה לדבר? מקוה של ערב שבת או של שבת בבוקר?

משפיע: אני חושב שנדבר קודם בכללות על עניין המקוה, ואחר כך נדבר בפרטות יותר על המקוה של שבת.

אברהם יצחק: נו, טוב מאוד. אבל מה יש כבר לדבר על כללות עניין המקוה? הרי עניין המקוה בכללות פשוט מאוד: טובלים ונטהרים. פשוט; הרי הטבילה מטהרת אף בלי כוונה מיוחדת... כך אני זוכר ששמעתי פעם...

הרמב"ם: 'והדבר תלוי בכוונת הלב'

משפיע: נתחיל אם כן לדבר, וכבר נראה בעצמנו אם יש מה לדבר או לא... את הרמב"ם על עניין המקוה כבר ראית פעם?

אברהם יצחק: איזה רמב"ם?

משפיע: הרמב"ם שכל הספרים מביאים על עניין המקוה. הבה אם כן נביא את הרמב"ם עצמו, ונראה מה הוא מגלה לנו בעניין המקוה. הנה זה, בסוף הלכות מקואות (פרק יא הלכה יב): "דבר ברור וגלוי, שהטומאות והטהרות - גזירות הכתוב הן, ואינן מדברים שדעתו של אדם מרעתו, והרי הן מכלל החוקים. וכן הטבילה מן הטומאות - מכלל החוקים הוא; שאין הטומאה טיט או צואה שתעבור במים, אלא גזירת הכתוב היא. והדבר תלוי בכוונת הלב, ולפיכך אמרו חכמים טבל ולא הוזהק כאילו לא טבל".

הרמב"ם פתח וביאר שגם הטומאה וגם הטהרה הם דברים בלתי מושגים לשכל שלנו והם בחינת 'חק' וגזירת הכתוב; כי הרי לא ניכר בכלל מציאות הטומאה, ואינו נראה לעין, וכך גם הטהרה לא ניכר כלל לעין הגשמית, אלא כל הטומאה והטהרה תלויה רק בגזירת רצונו יתברך. ומבאר הרמב"ם שמשום כך יש הלכה, שאם 'טבל ולא הוזהק' דהיינו שאם אדם טבל ולא התכוין לטהר את עצמו 'כאלו לא טבל' דהיינו שהטבילה לא מועילה לו להעביר את הטומאה; והסיבה לזה היא, כי כיון שמה שהמקוה מטהרת ומסלקת את הטומאה היא גזירת הכתוב, צריכה הטבילה להיות מתוך כוונה להטהר. זה תוכן דבריו. ואגב, ראינו כאן עניין נפלא: שמה שהמקוה צריכה כוונה להטהר הוא מעיקר יסוד טהרת המקוה..

2000 גליונות לזיכוי הרבים
מוקדש לצי"ג האה"ח מרת הענטשא
בת"ר 'יואל' ע"ה לייכטנשטיין
הנוצח ע"ה בנייה ונכריה החשובים

נרבת הרה"ח ר' מנחם
שטיינבערגער שליט"א
לרגל הולדת בנו בבורח למזל טוב
בית מדרן הנעשים חן וחסדיו י"ג ירח מטה רוב חת

נרבת הרה"ח ר' אהרן
ברצ"א ראזנפעלד שליט"א
לרגל הולדת בנו למזל טוב
בית מדרן הנעשים חן וחסדיו י"ג ירח מטה רוב חת

נרבת הרה"ח ר' שמואל
סטארין שליט"א
לרגל הולדת בנו למזל טוב
בית מדרן הנעשים חן וחסדיו י"ג ירח מטה רוב חת

500 גליונות לזיכוי הרבים
אלטער שמעון דימאנט שליט"א
לרגל הולדת בנו למזל טוב
בית מדרן הנעשים חן וחסדיו י"ג ירח מטה רוב חת

משפט של אהבה

איך הולכת יראת הדין, יחד עם האהבה של 'אני לדודי'? מה גורם ליהודי לחפוץ להישפט לפני ה' ולמה 'נוגע' להשי"ת, כביכול, כל מחשבה בודדת שחשבנו בשנה העעל"ט?

צינוי המבחנים שלו בת"ת ואביו אומר לו: 'אני לא רוצה לראות את הבחינות שלך, כי אני חושש שמה פעם אחת לא תדע את הבחינה כראוי, על כן אני מעדיף יותר שלא להסתכל כלל על הבחינות שלך...' האם הילד יהיה מרוצה? ודאי שלא! הילד יתחנן לאביו שיסתכל, הוא אומר לאביו, 'זה שאתה לא מסתכל עלי, ואתה לא מגלה לי את התעניינותך בי, גרוע לי פי כמה משתראה את הכשלונות שלי כשיש כשלונות, - כי כשאני לא מרגיש את הקשר שלי איתך, ואת אהבתך אליי, הרי אני מעיקרא לא שווה מאומה'.

ג

מחשבה של יהודי = נצחיות

ובאלול, השי"ת מראה לנו זאת בכל תוקף האהבה, כשהשי"ת טובע מאיתנו בימים אלו חשבון נפש על כל מעשה דיבור ומחשבה של כל השנה. כמבואר בספה"ק, זה אומר שנוגע לו כביכול כל מחשבה שחשבנו במשך כל השנה שעברה, כל דיבור! וכל מעשה! עד כדי כך חשובים ואהובים אנו אצלו שהוא לא רוצה לדלג על מחשבה אחת שחשבנו, כי כל פירור של יהודי חשוב להשי"ת.

וזה מה שמגלה לנו עד כמה אנו 'אני לדודי' מציאות אלקית ונצחית. ה'סוסי' לא יעמוד לפני ה' למשפט על כל מעשה ומעשה שהוא פעל במשך כל השנה... אך אצל יהודי כל מעשה, כל דיבור, כל מחשבה, עולה לפני ה' ממש - כי מציאות של יהודי הוא חלק אלק ממעל. ה'בעל התניא' כותב ב'שער האלול' על הפסוק 'ימי שנותינו בהם שבעים שנה' שהכוונה ימי שנותינו 'בהם' הוא, כי ימיו ושנותיו של יהודי הם באמת בכלל לא שבעים שנה, יהודי הוא מציאות נצחית - מציאות אלקית שקיימת לנצח, אך שנותינו 'בהם' הכוונה בתוך לבושי עולם הזה-קליפות נוגה, אשר שם יורד היהודי רק לתקופה של שבעים-שמונים שנה, לתקן שם תיקונים מסויימים אשר על ידיהם המציאות הנצחית והאלקית שלו משלימה את עצמה; אך עצם המציאות של יהודי הוא מציאות נצחית, ובעצם גם כל פעולה קטנה שלו כאן בתקופת השבעים שנה היא פעולה שנוגעת לעולם הנצחי והאינן סופי שלו.

וזהו ההרגשה שמתעוררת ליהודי באלול, דווקא מתוך מורא הדין כאשר הוא הולך לפרוט את מעשיו דיבוריו ומחשבותיו - זה עצמו מביא אותו לקלות את השורש הנורא והאינן סופי שלו, שהוא בעצם 'נצחי' ומציאות של 'אני לדודי' - אשר לכן חשוב ונוגע כ"כ כל פעולה שהוא עשה ולא עשה, כי כל דבר נוגע לנצחיות. כשיהודי קולט את זה היטב, המשפט עצמו נותן לו חיות ותענוג עצומה כזו ששווה לו לחיות כל השנה, כי הוא יודע שמגיע 'אלול' וראש השנה, שבהם הוא רואה את חשיבותו העצומה בעיני בורא כל העולמים.

זכנו ה'.

מעבר מתוך שיהותו של המשפיע הגה"ח ר' בן ציון אפל שליט"א

לעמוד לפני ה', והם לא יכולים אם כן לוותר על יום הדין והמשפט, גם אם זה מאיים על כל המציאות שלהם, כי כל זה שווה לנשמה ובלבד שתתקרב לעמוד לפני ה'!

אפשר לתת המחשה קטנה על זה, עם כלל ידוע שמחנכים יודעים, אשר יש ילדים שעושים עוולות, וככל שההורים מכים ומענישים, זה לא עוזר והילד רק מגביר לעשות את שטויותיו, ולפעמים זה נובע מכך שההורים לא למדו להביע אהבה לילדם, והילד שיש לו צורך בריא להרגיש את אהבת הוריו הנחסכת ממנו, מנסה אם כן בכל דרך להשיג זאת, וזו היא הדרך שהוא למד לקבל את האהבה - ע"י המכות!... כי זו הפעם היחידה שהוא רואה שאיפת להוריו ממנו... כמובן שזה משל גם ורחוק מאד מן הנמשל, אך זה ממחיש קימעה את ההרגשה אשר מרוב צמאון אל האהבה, מסכימים אפילו לעמוד בדין ומשפט ולקבל מכות, ובלבד שלא לישראל בחוץ.

אך זו היא דרגה גבוהה ועמוקה מאד ב'אני לדודי', אשר לאו כל מוחא סביל דא. וננסה לתת את ההבנה פשוטה יותר באהבת הדודים הזו, ההולכת יחד עם ההכנה למשפט, אשר זאת גם אנשים כערכנו נוכל להבין.

ב

השי"ת קורא לנו להראות מה שעשינו

כי כשיש 'יום הדין' לפני השי"ת בעצמו, על כל מעשיו דיבוריו ומחשבותיו, אשר כל באי עולם יעברו לפניו כבני מרון, בסקירה פרטית על כל מצבו במפורט ובמדויק, זה מבטא לנו בעצם דבר נפלא: **כי איכפת לה' מכל מעשה דיבור ומחשבה שלנו!** כל מחשבה דיבור ומעשה שלנו יעלה לפני ה' ממש, והוא בעצמו כביכול, הולך להסתכל ולמשמש בכל פרט ופרט מהם!

טבעו של עולם הוא שהאדם צריך תמיד שיראו ויכירו במה שהוא עשה, אם משהו ניקה בבית, הוא צריך שיראו שניקו כאן ושיגידו לו 'יש כח על זה, וכן אם אמר 'חבורה' טובה, אם אף אחד לא יקשיב ל'חבורה' שהוא בנה, זה יאכזב אותו. חבר העוסק בכתיבת סת"ם אמר לי אחרי שהוא כתב את המגילה הראשונה שלו, כי הוא רועד מאד מאד שמומחה סת"ם פלוני יראה את המגילה שלו, והוא ציין לי, כי הוא אכן רועד מאד להראות את הכתב שלו למומחה גדול כזה, שמא יבטל במחי יד את כל מה שהוא עמל... אך בכל זאת, למרות הפחד, הוא כן רוצה להתגבר על הפחד ולהראות למומחה: כי כ"כ חשוב לו שהמומחה הגדול יראה את נקודות האומנות שביצירה שלו, עד ששווה לו אף לקבל את הנוזיפה, על מה שהוא לא עשה כהוגן.

וזה הוא 'אני לדודי' שיהודי מרגיש בחודש אלול: השי"ת קורא אותי אליו שאראה לו את מה שעשיתי במשך השנה, כי 'איכפת' מאד להשי"ת כביכול, מהשנה שעברה עלי! וזה רק מבטא את גודל האהבה והקשר. כי אפילו אם זה 'משפט' ולב יודע מרת נפשו, עד כמה ריקי צדק אנו, אך יהודי אוהב את המשפט הזה בכל זאת. נתאר לעצמנו ילד שמבקש להראות לאביו את

כשאנו נכנסים לימי 'אלול' שבאו עלינו לטובה, ומבקשים לערוך כראוי את עבודת הימים ולהתבונן בעומק עניינם, יש לנו ראשית כל לזכור, כי אל לנו להתעלם ממשוטן של דברים, והמשמעות הפשוטה של ימי אלול, שהיא כהכנה ליום הדין - היום שנבוא בו למשפט מדויק על כל מעשיו דיבוריו ומחשבותיו של כל השנה העברה, אשר לפי זה יקבע גורלנו לכל השנה הבאה לגבי כל הבני חיי ומזוני שלנו; אלו דברים שחז"ל הקדושים כותבים לנו בפירוש במשנה (ר"ה פ"א מ"ב) "בארבעה פרקים העולם נידון וכו' בראש השנה כל באי עולם עוברים כבני מרון" - כל נברא עובר בסקירה פרטית לפני ה' על מצבו הרוחני, המפורט וגלוי לפני יודע תעלומות, ואנו מאמינים באמונה שלימה בכל דבריהם הקדושים של חז"ל ללא ספיקות. וזה אם כן אכן עת להתכונן ב'זכויות', לתקן ככל יכולתנו את מה שצריך תיקון, הן בין אדם למקום, ובפרט בין אדם לחבירו, אשר "אין יום הכיפורים מכפר עד שירצה את חבירו" (יומא פ"ח מ"ט), עתה העת לתקן כל עניינים אלו, לשלם חובות וכדומה, כדי שנצא לפניו זכאים בדין.

אך כמה מפליא הוא לעומת זאת, שכשמתיילים ליכנס אל העומק הפנימי של חודש אלול, אנו מוצאים פתאום שפה אחרת לגמרי, אשר אף יכולה להראות כסותרת לגמרי למשמעות הפשוטה: **אלול הוא ר"ת 'אני לדודי' ו'דודי לי'** כותבים הספה"ק. כשחושבים את תרגום הדברים רואים כאן ממש דברים אחרים מכל האמור, 'דודי' הוא ביטוי של קשר ואהבה עצומה - "קול דודי דופק, פתחי לי אחותי, רעייתי, יונתי, תמתי" (שיר השירים ה, ב). והוא פלא מופלא: איך זה מתאים כאן לחודש אלול, הרי על פי האמור היה מתאים יותר לומר 'אני לשליטי ושליטי לי', 'אני למלכי ומלכי לי'... מה כאן עניין ל'אני לדודי'?. וכמובן, שכל זה הוא עוד לפני שפתחנו ספרי חסידות... כי כשאנו פותחים ספרי חסידות רואים לגמרי שכל העניין כאן הוא רק עניין של אהבה עצומה עד בלי די; יש מימרא של הרה"ק ר' משה מקאברין ז"ע שהיה אומר בלשון קדשו, "מ'קען ז'ק איינשיכור'ן פון דער אני לדודי" - (אפשר להשתכר מה'אני לדודי'), ופירש זאת בכתוב "כי טובים דדיך מיי"ן שרומז על אהבת הדודים של אלול, אשר היא אהבה שאפשר להשתכר ממנה כביכול, יותר מכל יין. והדברים טעונים כאן הבנה איך תתכן סתירה כזו בין הפשט של הימים, כימי דין ומשפט נוראים - לפנימיות הימים כימי אהבה, וקשר עצום של 'אני לדודי'?

א

דין ומשפט, ובלבד שנעמוד לפני ה'

יש הרגש עמוק המובא בספרי החסידות שכתבו שאין בזה כל סתירה; זה אכן משפט ודין בכל עומק הדין, ובכל זאת יהודי רוצה את זה, ולמה? כי זה משפט לפני ה', כל תשוקת הנשמה היא לעמוד לפני ה', ואם יש עמידה לפני ה' בצורה של משפט, הנשמה תשתוק גם לזה, וזה הוא 'אני לדודי ודודי לי' תשוקת הנשמה אל המשפט אשר בו נעמוד לפני ה'.

ה'שפת אמת' כותב זאת בקדשו, שבעצם כיון שבעצם קידוש החדשים והשנים נמסר לכלל ישראל, היו כלל ישראל יכולים להחליט שלא לקדש שנה חדשה, שבכך יחסכו את כל הדין והמשפט, והשנה תמשיך לזרום ללא שום דין. אך כלל ישראל לא עשו את זה, כי כלל ישראל רוצים את הדין ואת המשפט! נשמות ישראל משתוקקים

רשפיה / כללי וחיצי קודש ממאורי החסידות

חסידים הם האותיות, מקודם צריך לדבק עצמו עם החסידים להיעשות אותיות, ואח"כ כשכאים אצל הצדיק הוא עושה מהאותיות תיבות

הרה"ק המגיד מטשערנאבאל ז"ע (כתבי הרמ"מ, ליקוט מאורי אור)

קבלת קהל

אנה אבקשן

שאלות והתלכטויות בעבודת השי"ת

האמת היא שפלא גדול הוא, איך הוא בכלל הגיע לתפקיד

הנעלה של 'משמש בקודש', אם הוא מסוגל לחשוב ולומר דברים כאלו. המוח הצר והמרובע שלו לא הבין בשגב הדברים והוא עוד לא בחל לזלזל ולספר לכולם על כך.

"אני לא יודע למה הרבי מחליף כל כך הרבה את הבגדים הלבנים בעת היחידות" פטפט השוטה, "יש אצלו 'ענין' שלם מהחלפת הלבושים".

הוא דיבר על הרה"ק הרשב"ב מליובאוויטש זי"ע שהיה לו מנהג נסתר להחליף הרבה את בגדי הלבנים שלו בעת ה'קבלת-קהל', או היחידות' כפי שנקרא בחב"ד. בגדיו של הרה"ק היו ספוגים זיעה קדושה מעבודת הקודש בעת קבלת הקהל, ולכן הצטרך להחליפם תכופות.

המשרת הביע תמיהה, אך החסידים ששו על הידיעה כמוצא שלל רב. זה עתה נודע להם ענין נשגב, טמיר ונעלם, שמתחולל אצל הקודש פנימה בשעת היחידות' והם לא ידעו עליה כלל.

דברי הגבאי הזכירו להם את המילים "קידש ידיו ורגליו ופשט, ירד וטבל עלה ונסתפג. הביאו לו בגדי לבן, ולבש, וקידש ידיו ורגליו" מעבודת כהן גדול ביום הכיפורים. מי יודע, אולי המנהג קשור לאותה עבודה קדושה שבמקדש? הם השתוקקו מאוד לדעת את ענינה וטעמה של מנהג זה.

כך הלכה השמועה והתפשטה עד שהגיעה לאזני הרה"ק בעצמו. מששמע הרה"ק על כך, הקפיד מאוד על גילוי הדבר. הוא שלח לומר למשרת כי הוא מפוטר לאלתר מתפקידו.

הגבאי פוטר מתפקידו אך משכורתו של המשרת לא פוטרה... הרה"ק הרשב"ב זי"ע המשיך לשלוח לאותו משרת את המשכורת הקבועה מידי חודש בחדשו.

כיון שכבר נתגלו הדברים, וכבר נודע ענין החלפת המלבושים של הרה"ק, פתח הרה"ק צוהר קטן וגילה דברים נוראים ומבהילים מכבשונו של עולם הצדיקים, ממה שמתחולל בעת קבלת קהל:

"כשיהודי נכנס אלי, הרי כדי שאוכל לעזור לו - מוכרח אני 'לפשוט הצורה שלי וללבוש הצורה של חסיד' להלבלב בלבושים שלו, כדי לרדת לעומק מצבו של החסיד.

"לאחר מכן, כשאני צריך לרוממו ולברכו - עלי להיות שוב 'פושט צורה שלו ולבוש צורה שלי' להאיר אותו. נמצא שאצל כל יהודי אני צריך לפשוט וללבוש מלבושים שני פעמים. נו! כשנכנסים שלושים יהודים עלי להתפשט ולהלבלב שישים פעמים, האין מזיעים מכן?!"

אכן הדברים ראויים לעת הזאת, בהתקרב ימי הרחמים והסליחות בהם אנו זוכים לחלות את פני הקודש, ולהתברך אצל הקודש פנימה - להבין ולהשיג מקצת מן המקצת ממה שמתחולל בעת 'קבלת קהל', המעמד הנשגב שחסידים הראשונים היו מתכוננים אליה בדחילו ורחימו.

מקור: התמים

כיצד אפשר לעשות תשובה בשמחה?

שאלה:

רבוה"ק עוררו שאת מצות התשובה גם צריכים לעשות בשמחה, ואני מתפלל ותמה, כיצד יכולים לעשות תשובה בשמחה. הרי כל התשובה היא להכיר את גודל החטא, להתוודות עליו, להתחרט על העבר ולקבל על העתיד - והרי זה דברים ששוכרים את הלב עד דכדוכה של נפש כשמבינים ומכירים עד כמה התרחקנו ולהיכן נפלנו. שאלתי ובקשתי, כיצד אפשר לעסוק בעבודת התשובה בשמחה?

תשובה:

קודם כל ראוי לציין שהדבר פשוט שכך הוא, כי החיוב הוא שצריך לקיים תורה ומצוות בשמחה, ולא נגרע חלק התשובה שהיא גם כן מצוה, וממילא צריך להיות כן גם בעבודת התשובה, ועוד יותר מזה, כי בתשובה נאמר "גדולה תשובה שמגעת עד כסא הכבוד", ואם כן הרי "עוז וחדוה במקומו", וכשאדם עוסק בתשובה הוא נמצא ליד כסא הכבוד ובמקומו יתברך, ואין לך שמחה גדולה מזו. מה גם שבעל תשובה נעשה קסן שנולד וכגר שנתגייר, והרי זו שמחה עצומה. ועיין ב'נועם אלימלך' פרשת במדבר שכתב כן, והרחיב בזה ה'תפארת שלמה', וכן מוכיח ה'תניא' (אגרת התשובה פ"א) מכך שבמזמור התשובה (קאפיטל י"א) בתוך כל דברי הוידוי והחרטה כתוב "תשמיעני ששון ושמחה" - שגם אז צריך להיות בשמחה.

אלא שתמיהתך ברורה עד מאוד: הרי בשעת התשובה קולט האדם ומרגיש שהיה לו כשלון נורא והפסדים נוראים, ואם כן איך יכול להיות בשמחה? ואם לא די בכך, הרי התשובה נעשית בבכייה צער ויגון - כמבואר ברמב"ם - ואיך כל זה משתלב עם שמחה?!

וכדי להבין איך הדברים מסתדרים, צריך לקלוט מקודם את ההגדרה הנכונה של תשובה, שהיא: **לשוב אל השי"ת.**

לא משנה איך נעשית התשובה, הרי למעשה האדם חוזר אז אל השי"ת, ואם כן, אין לך שמחה גדולה מזו שהאדם דבוק בהשי"ת. החיוב לשמוח בתורה ומצוות, אף הוא משום שכשהאדם מקיים תורה ומצוות הוא דבוק בהשי"ת - אשר הוא וחכמתו חד, והמצוות הן אברים ומלכא כביכול - ואם כן אותו הדבר הוא בעבודת התשובה, שמהותה היא שהאדם חוזר אל השי"ת ונעשה דבוק עמו, הוא מסיר את המסך המבדיל של החטא ונעשה דבוק מחדש - הרי זו השמחה הגדולה ביותר.

נכון, נכשלתי בגדול, נפלתי בענק, אבל מה זה משנה לעצם העובדה שהרגע הזה אני דבוק לאין סוף? עכשיו אני חבוק בהשי"ת, עכשיו זה רגע טוב. עכשיו אני בשמחה.

אלא שתובא ותטען: יש כאן שני רגשות סותרים. רגש אחד של שמחה עצומה בכך שנעשיתי קרוב להשי"ת, ומצד שני רגש של שברון לב עצום על הריחוק אותו עוללתי לעצמי עד עכשיו - **מאן ימר מה חזק יותר?**

והתשובה על כך היא שהקירבה בה אתה נמצא עכשיו - זה מקומך האמיתי, ואילו הריחוק שבו היית נתון עד לפני רגע - זה לא מקומך האמיתי.

צריך לקלוט ולזכור משהו ידוע אבל חשוב: יהודי מורכב מנשמה אלקית ונפש בהמית. כשהוא מתרחק ונכשל, זוהי הנפש הבהמית, אבל כשהוא קרוב, זוהי נשמתו האלקית. מי הוא בעצמו ובפנימיותו? הנשמה האלקית. זאת אומרת שכשהוא שב בתשובה, הוא נחלץ מן הרשת שפרסה לו הנפש הבהמית, וחוזר למקומו האמיתי.

משל לנער שחבר רע סחפו למחוזות רעים ח"ו והפעיל עליו לחץ לבוא אליו ולעזוב את הבית. עברו ימים רבים והנער השבור התנער מחבירו הרע וחזר לבית אביו להתחנן שיחזירו אליו. אמנם רע ומר לו כי עזב את המשפחה, והוא מרגיש עכשיו היטב מה שהוא הפסיד עד עכשיו, אבל בכל זאת הוא יודע שהכל היה בגלל החבר הרע, וזה לא הוא עצמו שרצה להיות מחוץ לבית. כך בנמשל, הנשמה מעולם לא רצתה להתרחק, וזה רק היה חטאה של הנפש הבהמית. כך שעצם העובדה שהצליח להיחלץ מידיה של הנפש הבהמית - היא עצמה משמחת עד בלי די, כי מרגיש האדם שחזר עכשיו למקומו האמיתי, ועתה הוא דבוק בהשי"ת ושמח בו.

ונמצא כי השמחה בעבודת התשובה עוד עולה הרבה על השמחה שבשאר תורה ומצוות. כי השמחה בתורה ומצוות בכללותה היא כאמור השמחה בקשר עם השי"ת, אבל השמחה בעבודת התשובה היא **בקשר נצחי ובלתי אפשרי לגיתוק.** כי כשחוזר האדם בתשובה הרי הוא מגלה שמעולם לא רצה להתנתק, והכל היה רק בעטייה של הנפש הבהמית, והקשר שהשי"ת קושר אותו אליו הוא נצחי ואין סוף, ואם כן השמחה גדולה עד מאוד, עוד יותר משמחת הקשר הרגיל שבקיום כל מצוה ומצוה.

והרי לך שדווקא הרגשת הכשלון - מייצרת שמחה גדולה יותר. כי כמה שאתה יותר מרגיש שעד עכשיו היית רחוק, והכאב והיגון עצומים על כך - הרי זה לעומת זה מתגברת השמחה שלמרות כל הריחוק הנורא הזה שחוללה הנפש הבהמית, אתה בעצמך - היינו הנשמה האלקית - מעולם לא התנתקת, ונשאת חבוק ודבוק בו יתברך.

ונקודה נוספת למה צריך רגש השמחה להתגבר על רגש הצער - והיא בכח האמונה שהקב"ה מחדש אותך בריה חדשה על ידי התשובה. אמנם עד לפני רגע בכית וכאבת על הריחוק, אבל מאותו רגע ששבת והקב"ה בוודאי קיבל את תשובתך - הרי הוא מחדש אותך בריה חדשה, ועל כן עתה אתה כל כולך עוסק בשמחה.

ולמעשה, צריך לדעת שאכן עבודת התשובה יש בה שני גוונים, שהם מרירות על החטא שמחה על קירבת השי"ת, אך השימוש בגוונים אלו משתנה מתחילתה לסופה.

כי בשעת הוידוי, השמחה היא בפנימיות, ובחיצונית ישנה מרירות, כי אז מתחרטים ומצטערים על הריחוק שהיה, והדבר תובע מרירות. אולם מיד כשסיימו את הוידוי, ישנה כמעט רק שמחה וטוב לבב, בפנימיות ובחיצונית, שהרי נעשה קרוב להשי"ת. ולמה נצרך גם כן קורטוב מרירות גם בסיום התשובה? כי כשאדם יודע שפגם בעבר, הרי הוא מכיר את גודל הכנעתו וביטולו להשי"ת, ושהוא ברוב רחמי וחסדיו קירב אותו אליו, והרי זה מסייע לו שלא תהיה השמחה מביאתו לגסות הרוח.

בהצלחה וסייעתא דשמיא!

יהודים רבים מתחננים גם הם לקבל את הגליון! לתרומת 500 גליונות בסך 350 ש"ח + 1000 גליונות בסך 600 ש"ח + 2000 גליונות בסך 1000 ש"ח + לתרומה חייג 05041-31519

אחראי ראשי של מערכת ההפצה: 05832-88350 | חתן חתן הוקרים בארץ להשיג הגליון: ירושלים ובית שמש הריש וטבריה בכל בני מדינת ישראל | ירושלים: אורח 80 רחוב בני מדינת | 05567-62802 | סקוה 'אור הצפון רחוב אביב | בני נאולה: יריבדור 60 בניסה ב' (-) | אורח מקור ברור, רח' החשמלאים 11 קומה עליונה, יקוביכין: 05341-90048 | בני ברק: רחוב סוקולוב 23 | 05276-19586 | סקוה ז'ויניץ רח' רבנא | אהבת שלום 18 | חוון איש 8-44147 | 05331-44147 | ביה"ח 'מעיני הישועה רחוב חזקאל 4 (מערב ב"ב) קומה דורות | ביתר: נענה A הענין רח' הכבא סאלי 13/8 | 05832-88350 | נענה B מקור קאר, רח' רחבי איש 59964-05832 | אלצה: ביה"ח ר' ז'ויניץ צמח צדיק רחוב ר' יצחק בן עזריאל | עמטא: קהל חסידים | תנח"ח: סקוה באנו מדינת ישראל: תופסאן רחוב רשבי"ב 24 | ביה"ח 'קדושת החסידים | אשדוד: רובע 1: ביה"ח קהל חסידים רח' בעל הנס 91762-05485 | קרית גת: סקוה קרעטשניץ | פתח תקוה: ביה"ח המרכזי, קרית הבעש"ט | רחובות: ביה"ח קרעטשניץ